

Literární přehled.

Generalleutnant a. D. G. Brandt: *Moderne Kavallerie-Betrachtungen über ihre Verwendung, Führung, Organisation und Ausbildung.* — Nákladem Mittlera Berlíně, 1931; 141 stran, za 42.50 Kč.

Jak podtitul naznačuje, je kniha věnována novým názorům na organizaci a použití jezdeckta a autor projednává v ní postupně: úkoly moderního jezdeckta, jeho vedení a taktiku, organizaci a výcvik.

V historickém přehledu poukazuje na to, že se staré formy vývoje objevují znovu; sesedá-li dnes jezdeckto, aby své úkoly plnilo pěšky, lze v tom vidět obdobu způsobu boje kočovníků v dávném starověku. Jestliže v dávných dobách byl jezdec bojujícím jedincem, naučil se postupem času bojovat v určitém pořádku, až konečně válečníci pozdějších dob se zmali podstatu jeho použití, záležití ve využití pohyblivosti a průraznosti. Starověcí kočovníci využívali rychlosti koní k napadání nepřítelů v drobných útěchách, vyhýbajíce se rozhodnému boji. V starých kulturních státech se též rychlosti a mohutnosti nárazu. V těchto dvou formách boje tkví původ lehkého a

těžkého jezdeckta, kteréžto rozdělení teprve světovou válkou vzalo za své.

Využití rychlosti a pohyblivosti jezdeckta při zvědech, zajištění a pronásledování nacházíme již u Alexandra Velikého, který dovedl nasadit masu svého jezdeckta nejen k uvedeným akcím, ale i ke konečnému rozhodnutí bitvy. Na těchto úkolech se od té doby nic nezměnilo. Studium bojů starověkých válečníků je i dnes velmi prospěšné.

V dalších příkladech poukazuje autor na to, že úspěchu dosáhl vždy onen vůdce, který dovedl své jezdeckto organizovati ve velké svazy a dovedl je vést (Hanibal, Džengizchán, Gustav Adolf, Bedřich, Napoleon).

Mnohé ze zkušeností upadly však brzy v zapomenutí, třebaže bitvy 19. století jsou vedeny ve smyslu zásad napoleonské strategie. Jezdeckto ve svém výcviku ustrnulo a vůdcové ztrácejí porozumění pro použití jezdeckta. V roce 1866 vidíme jezdeckto táhnoucí krokem za pěchotou a Moltke sám přiznává, že ho nebylo využito.

Nejdůležitější podmínkou úspěchu jezdeckta je stanovit mu úkol, v němž může plně rozvinouti své vlastnosti. Po

té stránce lze označiti použití jezdeckta na počátku války 1914 ve všech státech za méně vhodné. Ze snahy mít jezdeckto všude, vznikl nedostatek tam, kde bylo jeho rozhodující místo. Na mnohých místech chyběl prostor nutný k rozvinutí činnosti. Na škodu bylo i často se měnící přidělování vyšších jednotek jezdeckta armádám.

Nasazení německého jezdeckta na západní frontě je předmětem úvah, z nichž plyne, že by použití masy na obchvatném křídle bylo jistě mělo úspěch, aniž by tím armády byly nějak zvlášť oslabeny.

V dalším průběhu války došlo k větším akcím jezdeckta v září 1915 u Wilna a v listopadu 1916 v Rumunsku.

Má-li jezdeckto splnit své poslání ve válce, musí být již v míru vhodné organizováno a náležitě vycvičeno a musí mít vše, co k tomu potřebuje.

Úkoly jezdeckta se nemění, i když se časem mění bojové prostředky i způsoby boje. Pro každý úkol jezdeckta lze nalézt příklad ve válečných dějinách, jichž studium je velmi důležité, neboť z každé dějinné epochy lze čerpat poučení, ať již pozitivní, nebo takové, jak se to dělat nemá.

Dnešní jezdeckto má tyto úkoly: kryt hranic, zvědy, zajištění, účast v bitvě, kryt křídel, pronásledování, ústup a zvláštní akce do týlu nepřítele.

Kryt hranic je vedlejším úkolem jezdeckta, neboť může být proveden i jinými vojsky, zesílenými jezdcí a cyklisty. Jezdeckto musí být zavčas vystřídáno, aby bylo včas pohotově pro hlavní úkoly. Nelze doporučit použití jezdeckta k průlomům při překročení hranic, neboť tu nutno vždy očekávat silný odpor.

Čím méně má armáda jezdeckta, tím více musí ho šetřit pro hlavní úkoly a chránit se předčasně je opotřebovat.

Zvědy jsou doposud považovány za nejdůležitější úkol jezdeckta, ačkoli se zdá, že je to spíše účast v bitvě, které přísluší prvé místo. Důvod pro toto tvrzení vidí autor ve změnách, jež přinesla s sebou světová válka. Členění proudů do šířky i hloubky a noční pochody znemožňují pronikati k valným vojskům nepřítele a zjednat o nich zprávy. Proti smíšeným jednotkám, které táhnou před nimi, je jezdeckto samo téměř bezmocné, zvláště má-li nepřítel mohutné prostředky motorisované. Hlídkám se snad podaří uniknout, ale silnější oddíly budou brzy napadeny a nuceny spokojit se pasivní činností ve vhodném terénu. Tu se zdá, že bude výhodné přidržet se starého systému hlídek. Proniknutí do hloubky se

jezdecktu nezdaří, zprávy z daleka bude musit najít letectvo, kdežto jezdecktu přijde na úkol zjistit a ohmatat čelní sled. Proto také úkoly čistě zvědné budou pro vyšší jezdeckou jednotku v budoucnu řídké. Každý průzkum musí být účelně organizován, při čemž nutno hospodřit s prostředky tak, aby valná část jich nebyla pro rozhodující část úkolu příliš oslabena.

Kryt prováděný jezdecktem může být řešen ofensivně nebo defensivně; řídký bude první případ. Při defensivním řešení je nutno těžit z terénu, klamat nepřítele menšími útočnými akcemi a provádět průzkum. Důležitá je tato úloha zejména při vyplňování mezer mezi jednotlivými částmi armády, tak jak je prováděl Schmettow se svým jezdeckým sborem v roce 1916.

Obsazení území může jezdeckto pro svou rychlost snadno provést, aby na sebe upoutalo část sil jinde potřebných, přešlo nepřítele v získání důležitých částí teréních, anebo také aby odhalo nebo zničilo důležité zdroje. K provedení takových úkolů je nutno nasadit silné jezdeckto, aby odolalo nepřátelským protiútokům a mohlo se udržet.

V bitvě bude jezdeckto vzhledem k své dnešní organizaci a výzbroji mít mnohem důležitější úlohu než jezdeckto předválečné. Nejúčinněji bude působit zásah jezdeckta do boku nepřítele. Protože za otevřeným křídlem má nepřítel zálohy, budou boje toho druhu tuhé a budou vyžadovati soustředění všech prostředků jezdeckých, i divisního jezdeckta. K působení na obou křídlech nebude dosti sil a často by to znamenalo trýštění úsilí. Úspěch se zvýší překvapením, bude-li nepřítel nucen měnit své dispozice a oslabit se tím pro akci hlavní.

Kryt křídla provádí jezdeckto buď přímo, opírajíc se o péchotu, anebo manévrem vedeným do volného prostoru, vstříc nepřátelským silám, jejichž zasáhnutí do bitvy buď znemožní, nebo aspoň oddálí.

Při pronásledování působí jezdeckto buď čelně před vlastní frontou nebo paralelně s ní; může býti nasazeno i ze vzdáleného směru do boku a týlu ustupujícího nepřítele. Zesílení jezdeckta dělostřelctvem a letectvem je při tom nutné, rovněž i přidělení ženijního vojska, jež buď odklízí zřízené nepřítelům překážky, anebo samo provádí ničení, zvláště na komunikacích, jestliže jezdeckto proniklo do týlu nepřítele. Za všech okolností lze však očekávat úspěch jen při nasazení silného jezdeckta. Ob-

širně pojednává zde autor o nasazení jezdeckta při průlomu.

Ze ústupu bude jezdeckto kryti vlastní vojska zpravidla tam, kde bojovalo. S výhodou může ho být použito k ochraně boku. Jeho činnost se projevuje ve vedení boje na zdrženou, který střídá s přechodnou obranou a ofensivními úderý, kdykoliv se k nim naskytne vhodná příležitost.

Jako součást armádní zálohy má vždy důležitou úlohu. Stačí uvést příklady jeho použití v tom smyslu francouzským vrchním velitelstvím při průlomu fronty v březnu 1918, u Kemmelu v dubnu a na Chemin de Dames v květnu téhož roku. Francouzské jezdeckto zastavilo nepřitele, který vítězně pronikl, až do příchodu ostatních záloh. Rozmnožením palebných prostředků a zvýšením schopnosti útočit, význam tohoto úkolu do budoucna ještě stoupne.

Pod označením nájezdu (raid) rozumí autor samostatné podniky, jež jezdeckto provádí daleko odloučeno od ostatní armády, bez ohledu na spojení úzadu, na rozdíl od zásahu do týlu nepřitele, který je vlastně vyvrcholením útoku do boku. Provedení této operace je stále těžší a nesnadnější a podmínky k nasazení jsou stále řidší. Snadnější jest provádění na vlastním území než v území nepřátelském.

Vedení jezdeckta vyžaduje přesného vymezení úkolu, který musí odpovídat zvláštním vlastnostem této zbraně a být úměrný silám, jež jsou při provádění k dispozici. Zásadně nesmějí být dávány úkoly jezdecktu jen proto, aby bylo nějak zaměstnáno. Není-li vhodné příležitosti pro použití, tedy jezdeckto odpovídá. Rostoucí technická zdokonalení a spojení dovolují, aby úkoly byly dávány spíše ve formě rozkazů než pověsých směrnic. Veliteli jezdeckta užívá iniciativa v provedení úkolu, ale zásadní usměrnění postupných akcí musí zůstat v rukou velitele armády.

Podstatná změna ve vedení boje proti způsobu předválečnému přináší s sebou i změnu ve způsobu vedení, které se blíží vedení pěší divise. Rozdíl jest jen v rychlosti jezdeckta, čímž se ve větší míře uplatňuje prostor a čas; také osamocení jezdeckta je důležitým činitelem, s kterým nutno počítati.

Potřebnou volnost jednání zaručují předvoje, které mají dostatečnou sílu k získání času pro nasazení valných vojt, jež se mohou členiti do šířky a hloubky, využívající komunikační sítě. Toto členění však nutně vyžaduje, aby jezdeckto

mělo možnost zasáhnout při ofensivních akcích všemi prostředky na jednom místě. Jediné defenzivní úkoly připouštějí přímé rozdělení prostředků do šířky, při čemž stále musí zůstat uchována možnost, čeliti hlavnímu tlaku nepřitele shromážděním prostředků jinde uvolněných. Boj na široké frontě nesmí se stát bezduchou frází, neboť úspěchu lze dosíci jen soustředěním sil na místě, kde se hledá rozhodnutí.

Velitel jezdeckta musí se velmi často rozhodnout, i když je situace zcela nejasná. Proto je nutno, aby znal úmysl svého nadřízeného velitele a jednal podle toho. Na druhé straně musí vynaložit vše, aby jeho podřízení věděli, co sám zamýšlí, a aby se všichni řídili při provádění úkolů jeho vůli. Velitel sám musí mít jasnou představu o úkolu, aby mohl dávat jasné a přesné rozkazy a vždy mohl podřízené orientovat o situaci celku.

Použití jezdeckta ve velkých svazech vyžaduje pečlivé přípravy pro přesuny, neboť jeho podmínky se ztížily zejména četnými nočními pochody, potíženími v zásobování a ubytování a rozsáhlostí bojiště.

Rychlost jezdeckta pro větší pochodové výkony nelze stanovit výše než 7½ km za hodinu; tajemství úspěchu při velkých výkonech záleží v tom, že se jde pomalu, aby se mohlo jít dlouho. Je povinností všech velitelů, aby se starali o zásobování a odpočinek nutný k udržení sil vojska, neboť právě na tomto poli se často rozchází praxe s teorií.

Taktiku jezdeckta lze stručně charakterizovat slovy „jetí a střeliti“, což znamená, že podstata činnosti záleží v střídání pohybu na koni s bojem pěšky. Pohyb a palba jsou základními činiteli v taktice jezdeckta, jako u pěchoty. Rozdíl je ve větší pohyblivosti jezdeckta, která dovoluje dávat mu zvláštní úkoly. Čím méně lze uplatnit rychlost a pohyblivost, tím více se blíží boj jezdeckta boji pěchoty, až se konečně objeví jezdeckto na místě pěchoty, kde musí bojovat zrovna jako ona.

Jednotlivec, který sesedl, bojuje jako pěšák. Rozdíl v činnosti je nutno hledat v údobí, které sesednutí předcházelo. Tento rozdíl je tím větší, čím větší je jednotka, o kterou jde.

V útoku jezdeckta nachází autor dvě základní formy, a to útok, kterým se hledá rozhodnutí a který je veden tak, jako jej vede pěchota, prostředky soustředěnými v úzkém pásmu s členěním do hloubky a za podpory těžkých kulometů a dělostřelectva, druhou pak for-

mou je útok na široké frontě, vedený ve skupinách od sebe oddělených, bez členění do hloubky, jehož úkolem je poutání nepřítele nebo bojový průzkum. Zpravidla mají býti před každým hlavním útokem nepřátelské přezvědné nebo zajišťovací jednotky zatlačeny, aby vlastní valné voje mohly co nejdále pronikat vpřed na koních. Často teprve útočný boj na široké frontě získá veliteli podklady potřebné k nasazení celku.

V obranných činnostech třeba rozlišovat přechodnou obranu od boje na zdrženou, kde při první činnosti běží o terén, při druhé o čas. Oba způsoby boje budou se často střídát, podle toho, jaký úkol dostane velitel celku. Ve velkých akcích mohou se objevit u různých částí i najednou. I v obranných akcích musí mít velitel celku možnost soustředit své volné prostředky na místě nejdůležitějším.

Organisace jezdeckta má odpovídat požadavkům, jež jsou na ně kladeny, aby ve válce mohlo plnit své úkoly co nejlépe.

Ježto všechny úkoly jezdeckta vyžadují nasazení značných sil, nutno v zásadě členit jezdeckto ve skupinu jezdeckta armádního, pro velké úkoly, a v jezdeckto vyšších jednotek, pro jejich vlastní potřebu.

Pokud jde o organisaci vyšších jednotek, je nutno si uvědomit, že nový způsob boje vyžaduje i nového uspořádání. Směřovala-li předválečná organisace k tomu, aby jednotky byly co nejrychleji rozvinuty do šiku k atace, je dnes situace změněna do té míry, že formálnost provádění pohybů v seknutých tvarech, která omezovala sílu jednotky možností velení hlasem, zmizela před potřebou vésti boj palebnými prostředky. Proto může být dnešní jezdecký pluk silnější, mít více eskadron, neboť zvýšit počty uvnitř jednotlivých setnin znamená ochromit je v pohyblivosti. Počet šesti eskadron a silné kulometné eskadrony by asi vyhovoval, neboť pluk o čtyřech eskadronách a jedné kulometné zdá se pro pěší boj slabý.

Stran organisace vyšší jednotky nutno mít před očima zásadu, že jejím jádrem musí být jezdeckto, neboť nelze je nahradit pěchotou na automobilech anebo cyklisty. Úvahy o síle vyšší jednotky se značně rozcházejí co do počtu eskadron, ale v zásadě se shodují v tom, že jezdecká divise je samostatnou vyšší taktickou jednotkou. S toho hlediska se zdá francouzská jezdecká divise nejmenší použitelnou jednotkou. Na druhé straně by požadavek vyslovený v Bern-

hardim, totiž 36 eskadron, znamenal maximum. V tom případě, rovná-li se co do palebné síly jedna eskadrona pěší rotě, znamenalo by to sílu pěší divise.

Kolik eskadron lze vyšší jednotce dát, to konečně závisí na tom, kolik který stát jich vůbec má, kolik mu jich jeho prostředky dovolují. Ideální řešení se prozatím nenajde a proto není dobře napodobit cizí vzory.

Palebná síla eskadrony závisí na počtu kulometů. Čím více je jich v eskadroně, tím menší je počet jezdců volných pro hlídky. Lehké kulometry nestačí pro větší úkoly a eskadrona nebude téměř nikdy bojovat bez podpory těžkých kulometů. Proto je jednodušší, dát jí hned jednotku těžkých kulometů, při čemž má přednost zbraň dopravovaná na koni před zbraní dopravovanou na voze. Tím se také zmenší počet jednotek.

Mimo to je nutné, aby jezdecký pluk měl i těžké zbraně proti tankům a lehká děla jako trvalou část pluku. Tyto zbraně nutno vozit a budou první, jichž doprava bude motorisována. Také spojovací prostředky a zákopnická část musí být vřelena do každého pluku. Celkem by měl moderní jezdecký pluk mít: velitelství pluku, 6 jezdeckých eskadron o 6—12 lehkých a 2—3 těžkých kulometech, jednu těžkou kulometnou eskadronu, spojovací četou, 2 jezdecká děla, 4 děla proti tankům, 3 těžké kulometry proti letadlům, četou cyklistů, zákopnické družstvo, 5 motocyklů a 2—3 osobní automobily.

Mají-li být v jezdecké divisi dvě brigády po třech plucích, či tři brigády po dvou plucích, je celkem jedno.

Dále pojednává autor o podrobnostech organisace a doporučuje čtyřspřeží u těch částí trénů, které nemohou být motorisovány. Výzbroj jezdců má být táž jako pěšáka, šavli lze nahradit vhodnou pistolí. Hlavní zřetel musí směřovat k snížení váhy nesené koněm. Koně mají být prostřední velikosti a ušlechtilého původu.

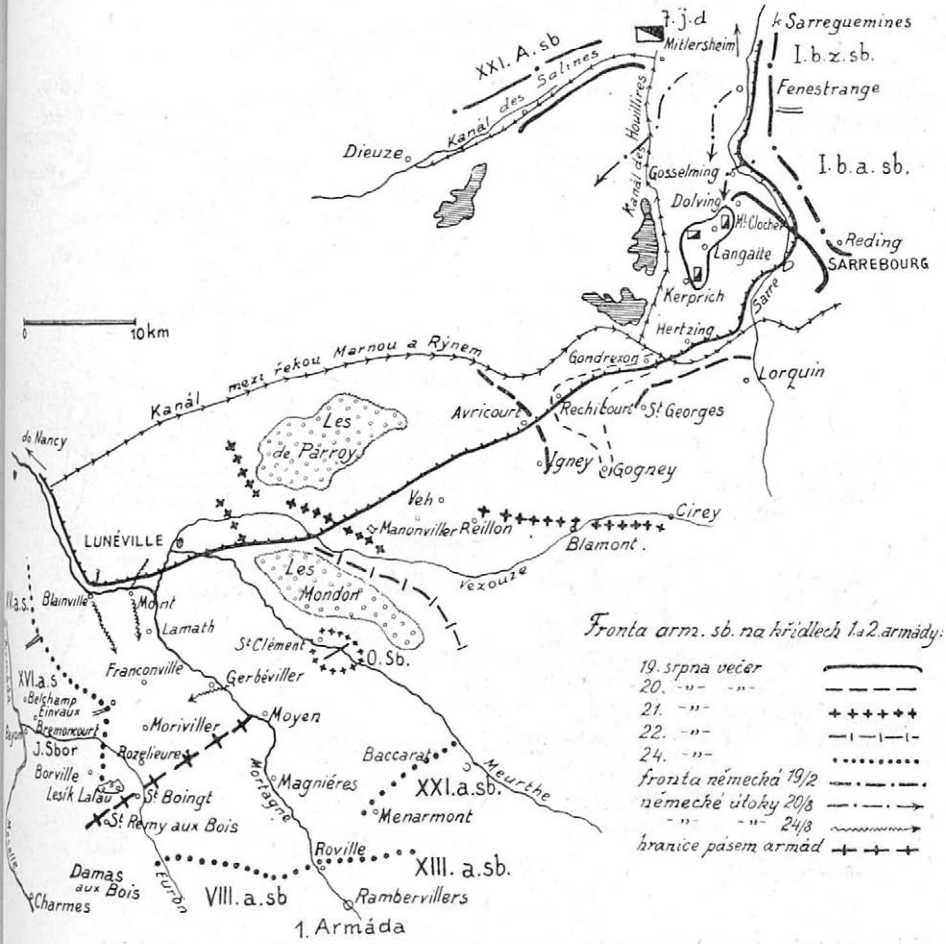
Obširně se zabývá otázkou zbrání, jež má mít jezdecká divise, aby byla v boji soběstačná. K tomu považuje za nutné mít obrněné automobily, zákopníky, telegrafní vojsko, dělostřelectvo, pěchotu na autech anebo cyklisty, vlastní letectvo, zvláštní útvary pro boj proti obrněným vozům a proti nepřátelskému letectvu.

Ze služeb jsou zvlášť nutné zdravotní a veterinární ústavy a pro zásobování dopravní prostředky.

Jezdecká divise se tedy stává vyšší jednotkou, sdružující různé zbraně

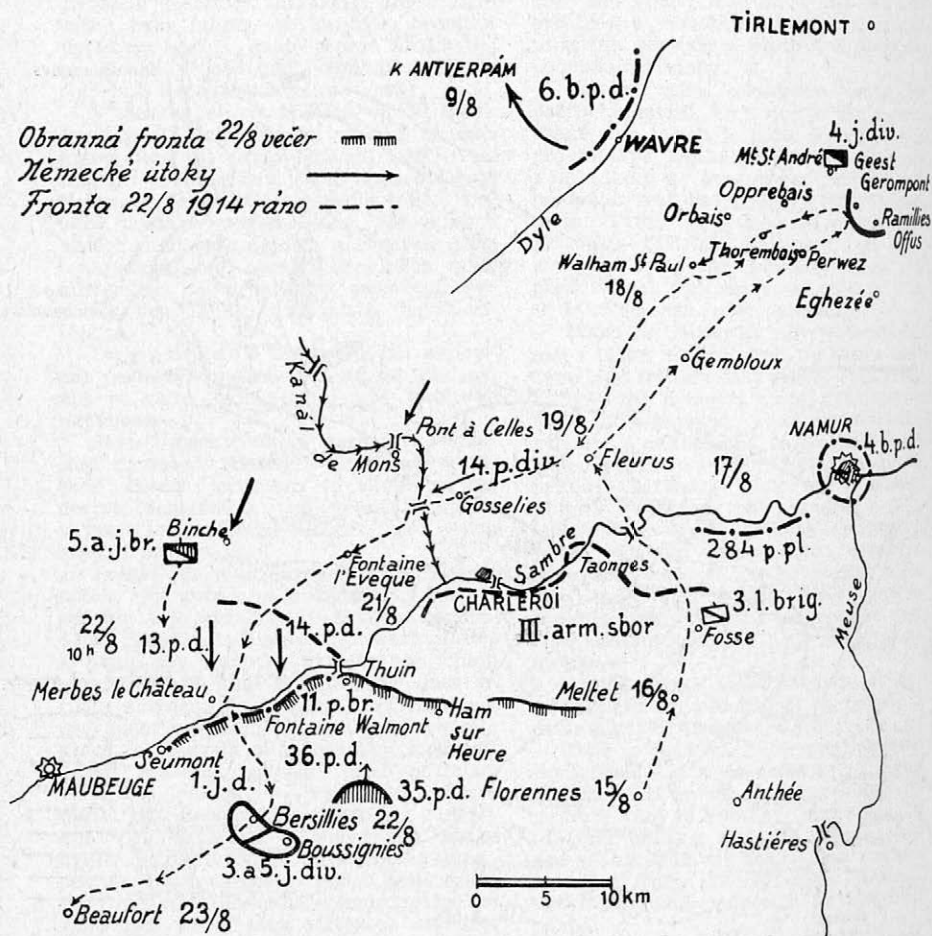
Operace v Lotrinsku.

Jezdecký sbor Conneau za ústupu od 20. do 25. srpna 1914.

Článek pplk. gšt. R. Kučery: Franc. jezdeckto ve svět. válce. — Část III.

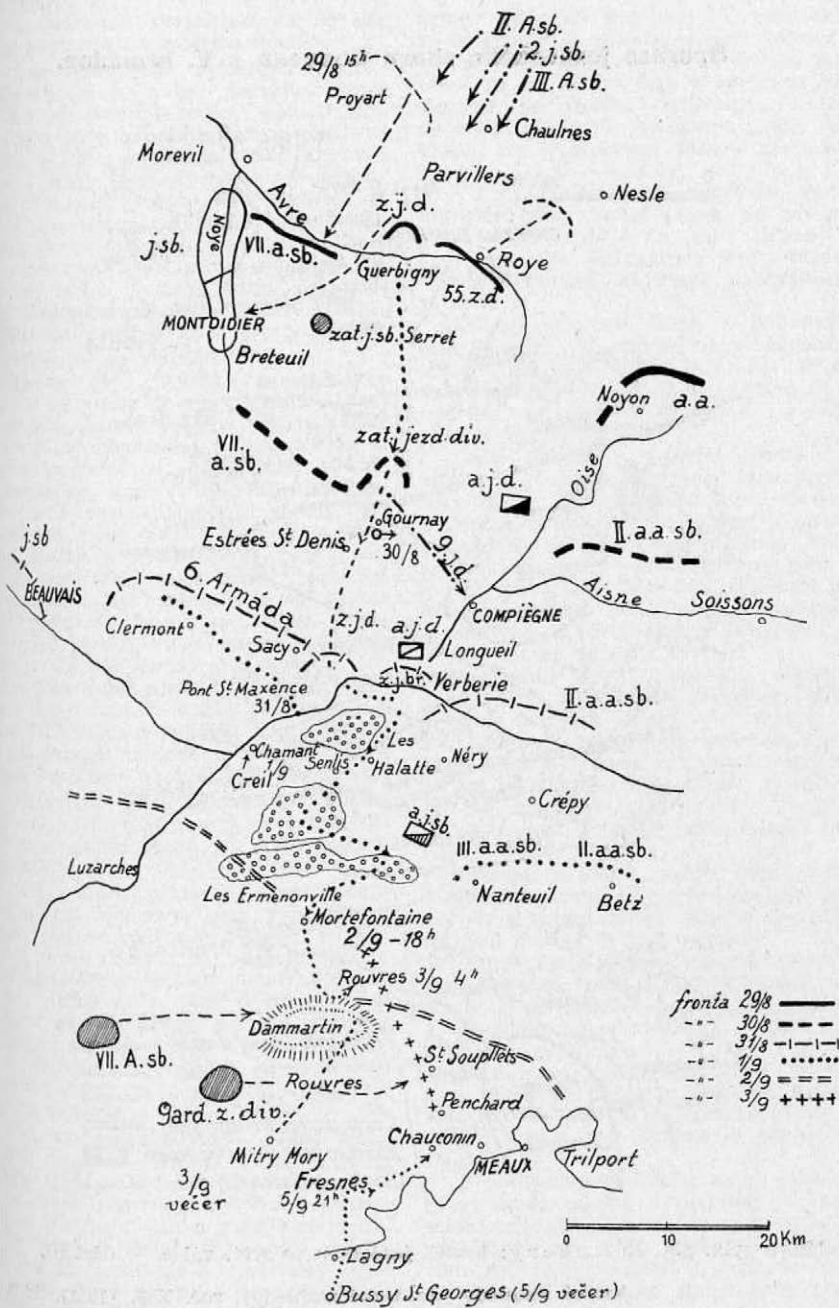
Jezdecký sbor Sordetův na levém křídle.

K článku pplk. gšt. R. Kučery: Franc. jezdeckvo ve svět. válce. — Část III.

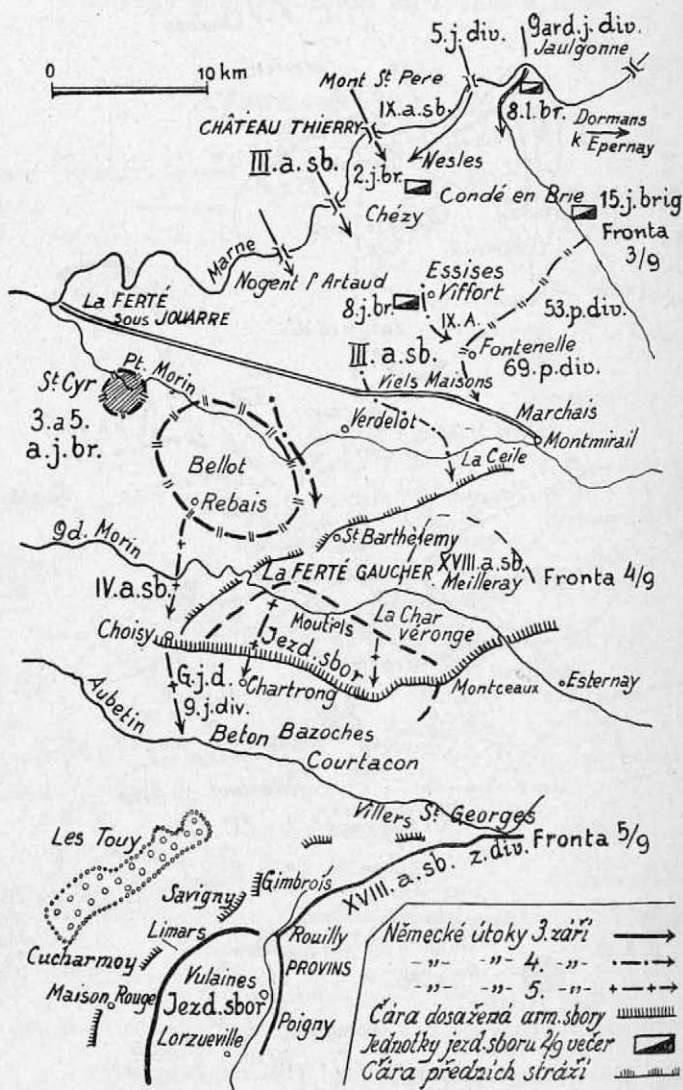
Vojenské rozhledy (Jezdecké rozhledy), roč. XII. (1931), čís. 10.

Operace zatímní jezdecké divise.

K. Alánku pplk. gšt. R. Kučery: Franc. jezdectvo ve svět. válce. — Část III.

Operace jezdeckého sboru Conneau s V. armádou.

K článku pplk. gšt. R. Kučery: Franc. jezdeckto ve svět. válce. — část III.

Vojenské rozhledy (Jezdecké rozhledy), roč. XII. (1931), čís. 10.

rovna jako pěší divise, od níž se liší větší pohyblivostí a počtem koní.

Úkoly jezdeckta vyžadují použití masy a proto je nutno pomýšlet i na vyšší svazy, jezdecké sbory; použití jednotlivých divisí nutno považovat za výjimku. K tomu ovšem je třeba, aby velitel a štáby jezdeckých sborů pracovaly již v míru, protože jezdecký sbor se nemá improvizovat. Rovněž tak je žádoucí, aby v čelo veškerého armádního jezdecktva v míru byl postaven jeden odpovídající velitel. Je dále nutno, aby znalost taktiky jezdeckta pronikla i u ostatních zbraní, neboť je to k prospěchu jak jezdeckta, tak i celé armády.

Jezdecktvo vyšších jednotek je pomocnou zbraní pěchoty a veškerá jeho činnost se řídí její potřebou na rozdíl od armádního jezdeckta, jež je zbraní samostatnou. Kolik má tohoto jezdeckta být, vyplývá ze zkušeností válečných. Napoleon dospěl k závěru, při útoku pěší divisi eskadronu o 360 jezdců. Moltke po válce 1866 navrhl ve svém pamětním spise lehký jezdecký pluk. Návrh byl uskutečněn a zůstal beze změny až do světové války. Z poválečných poměrů uvádí autor vybavení francouzské pěší divise předzvědným oddílem jako velmi vhodné. Výhodu spatřuje také v tom, že každý pěší pluk má svou četú jízdních patračů, která jej nikterak nezatíží, naopak je velmi na prospěch, ulehčující úkol divisní eskadrony.

Předzvědný oddíl armádního sboru nepovažuje autor za nutný, za úspěšnější označuje použití těchto sil v armádním jezdecktu.

Úkoly, které připadají přezvědnému oddílu vyšší jednotky, jsou: vyhledávání zprávy, zastření vlastních pohybů. Bojové úkoly nutno omezit na nejmenší míru, ježto prostředky celkem nepatrné nedovolují větších akcí. Není-li místo před frontou nebo na křídle, má být oddíl za vlastními vojsky, hotov vyraziti k vyžití úspěchu. Za útupu kryje vlastní síly buď v čele nebo v boku a zdržuje postup nepřítele.

Při srovnávání činnosti přezvědného oddílu divise s činností onoho oddílu, který vysílá armádní jezdecktvo, shledává autor podstatný rozdíl ve složení, které je stále stejné u přezvědného oddílu divise a měnitelné, podle úkolu, u jezdecké divise. Má-li přezvědný oddíl jezdecké divise za úkol jen zjednat zprávy, má divisní oddíl i jiné úkoly. Také způsob činnosti je rozdílný, neboť divisní oddíl je vždy do jisté míry odkázan na svou vyšší jednotku, kdežto

druhý má větší volnost. Při provádění se to projeví v celkové sestavě, kde přezvědný oddíl jezdecké divise vyrazí jako celek co nejdále vpřed, s hlídkami vyslanými na krátké vzdálenosti, kdežto divisní oddíl bude se držet spíše více vzadu, ale s hlídkami daleko předsumnými.

Výcvik jezdeckta vyžaduje systematické práce podle plánu již předem stanoveného. Jde o to, míti především sbor cvičitelů, instruktorů, kteří vlastní výcvik provádějí za řízení odpovědného velitele.

Základ výcviku záleží v individuálním výcviku jednotlivce, který se nesmí omezit jen na určité, začáteční údobí, nýbrž musí býti pěstován po celou dobu výcviku, ať již jde o výcvik na koni, nebo o výcvik pěší.

Další důležitou složkou výcviku je výcvik v družstvu, který je nutno provádět již na malých taktických úlohách v terénu. Účelem těchto cvičení je seznámit velitele i jezdců se všemi úkoly, které se naskytanou při výkonu služby v poli.

Výcvik větších jednotek vyžaduje podrobné znalosti a dokonalosti výcviku jednotlivce a družstva a směřuje již k výcviku ve vedení.

Je nutno využít koní pro výcvik a proto není účelné, aby koně 48 hodin v týdnu stály ve stájích. Je možné zaříditi službu tak, aby i dne určeného k prohlídce koní bylo využito k výcviku koňmo.

Má-li jednotka být řádně cvičena pro boj, nestačí k tomu cvičitě, jež zpravidla je malá. Jednotky nutno cvičit v terénu.

Cvičení v pluku nutno konat spolu s dělostřelectvem, aby bylo dosaženo souhry obou zbraní, neboť několik dní závěrečných cvičení k tomu nestačí.

Důležitá jsou cvičení velkých pochodů, a to ne jako training, nýbrž rychlé přechody z ubytování v pochod, z pochodu k odpočinku, zásobování lidí a koní i za obtížných podmínek.

Má-li být jezdeckta použito ve velkých svazech, je nutno, aby každoročně byla konána cvičení v jezdecké divisi a každý druhý rok cvičení v jezdeckém sboru.

Z podaného tu obsahu knihy je vidět, že se autor zabývá jezdecktem po všech stránkách za dnešní situace; každý čtenář najde zde řadu myšlenek k uvažování, byť se i v některých podrobnostech neshodovaly s tím, co říkají naše předpisy.

Zvlášť důležité je ocenění úkolů jezdeckta v bitvě a plynoucí z toho tvoření velkých svazů. Autor vidí obdobu jez-

decké divise s pěší a klade požadavek, vybavit podle toho i vyšší jezdeckou jednotku. V té věci nelze zcela souhlasit s jeho názorem o vedení jezdecké divise, kde chce mít velitele daleko vpředu, aby sám řídil zahajovací boje, neboť při značné šířce nemůže být velitel všude a snadno ztratí přehled. Také zvláštní způsob zahájení bojů, průzkumný útok, je nutno

brát velmi opatrně, neboť příležitost se vždy nenajde a různé situace budou vyžadovat různého jednání.

Knihu lze doporučit nejen jezdcům, ale všem, kdož se zabývají otázkami vedení a organizace, neboť její cenu nutno vidět v tom, že se nezabývá fantasiemi daleké budoucnosti, nýbrž počítá s jezdectvem tak, jak dnes je.

Bibliografie.

b) Články revuální:

(Pokračování.)

Zu Pferdezug und Fahrzeugbau. (Militär-Woch., roč. 115, čís. 30, sl. 1172.)

Riedl E., Dr.: Pferdekennntnis und Reitkunst. (Magyar Kat. Szemle roč. I, čís. 8, str. 15.)

Turba Stefan, Dr.: Der Pferdeersatz früher und jetzt. (Magyar Kat. Szemle roč. I, čís. 1, str. 203.)

Jezdectvo v dějinách vojenských:

Erdős J.: Zkušenosti jezdectva ze světové války. (Magyar Kat. Szemle roč. I, čís. 5, str. 59.)

Grobicki Jerzy, plk.: Kawalerzyści polscy na służbie u obcych mocarstw w dobie napoleońskiej 1799—1815. (O legiích polskich atd.) (Przegląd kaw. roč. VII, čís. 4, str. 205 a čís. 5, str. 235.)

Napoleonskavallerie im Feldzuge 1805 im Lichte unserer Zeit. (Deut. Wehr roč. II, čís. 44, str. 972.)

Pfannenstiel, plk.: Der Todeskampf der Reitenden-Batterie 1/7 im Kavallerie-Gefecht bei Buszacz am 23. August 1914. (Militärw. u. techn. Mitteilun. roč. LX, (1929), Mai-Juni, str. 331.)

Sheppard W., Cpt.: The Napoleonic cavalry and its baders. (The Cavalry Journal (angl.), Vol. XX, 1929, str. 615.)

Jezdectvo — cyklisté:

L'escadron motocycliste. (Revue de Cavalerie, roč. 1931, Janvier-Fevrier, str. 16.)

Radfahrtruppen, Die italienischen. [Militär-Woch., roč. 115 [1931], čís. 38, sl. 1483.]

Soddu, Col.: Cavalleria e ciclisti nell' esplorazione. (Rivista militare italiana, roč. IV. [1930], čís. 1, str. 61.)

Jezdectvo — motorisace:

Engler, Hpt.: Strassenpanzerkraftwagen und Nebel. (Militär-Woch., roč. 116 [1931/32], čís. 1, sl. 10.)

v. Faber, mjr.: Strassenpanzerwagenescadron. (Deut. Wehr., roč. IV [1931], čís. 16, str. 422.)

Kochanowski S. K.: Poglady amerykańskie na mechanizacje i kawalerję. (Przegląd kaw., roč. VIII [1931], čís. 4, str. 369; zde uvedena podrobná literatura.)

Die Krafttrad-Kompagnie. Eine Studie über ihre Zusammensetzung. (Militär-Woch., roč. 116 [1931/32], čís. 3, sl. 92.)

Die Krafttrad-Escadron. (Část I: Militär-Woch., roč. 115, čís. 46, sl. 1798; část II: Erfahrungen v čísle 47, sl. 1842.)

Zatorski Wacław, Rtm.: Zwalczanie samochodów pancernych a środki ogniowe pułku kawalerji. (Przegląd kaw., roč. VIII [1931], čís. 3, str. 257.)

— : Typy porównawcze wozów bojowych. (Przegląd kaw., roč. VIII [1931], čís. 7—8, str. 59.)

Organisace jezdectva:

Pragłowski Alex., plk.: Organizacja wielkich, jednostek kawalerji. (Belona, roč. XIII, T. XXXVII, seš. 2.)

Riedl K., Rtm.: Kawalerja niemiecka. (Przegląd kaw., roč. VIII, čís. 7—8, str. 85.) (Přistě dále.)

Kč.